

цията на полицията, аз отивах. Един път срещнах една възрастна жена и ме попита:

- За кого си дошла? - отговорих ѝ, че съм балдъза на Вапцаров, а тя ми каза, че е майка на Атанас Романов. Пред вратите на полицията и в къщи събрахме се майките, жените и роднини на арестуваните. Сближих се с майката и сестрата на Антон Попов и приятелката на Дончо - Росица Манолова. Бойка я покани да живее при нас. А също така и с Ана Романова, жената на Романов, на Кирил Николов майка му и баща му, Мара Минчева, а Мара Исаева и Бойка непрекъснато бяха заедно и много други...

Пред полицията ходихме всеки ден, ако сутрин стражара пред вратата ни пдеше, ходехме след обед при другата смяна на пост с надежда, че може той да е по-добър да приеме парите и да чакаме отговор, че са получени от арестуваните. Това ни успокояваше малко, задържаните са живи. Една такава разписка е изложена в музея на Кольо в София. Около четири месеца ние обикаляхме Дирекцията на полицията...

Всеки ден баба Елена Вапцарова и Бойка ходеха на свиждане ~~ни~~ в затвора с Кольо, за да му кажат какво са направили и той да ги посъветва, ако трябва нещо още да направят. Аз приготвях храна за Кольо ~~в~~ затвора. Той много обичаше кисело мляко, а в това време малко се намиреше в София. И аз ~~хех~~ отивах рано преди да отворят млекарницата, за да бъда между първите, да успея да взема. Всички в къщи давахме своите си дажби, за да можем нещо по-хубаво и вкусно да занесем на Кольо в затвора. Един път и аз отидох с Бойка да се видим с Кольо. Видях го зад решетката, поздравихме се, той ми се усмихна, те си имаха с Бойка сериозен разговор относно предстоящото съдебно дело.

На 6 юли 1942 г. започна съдебния процес. И на мене ми да-